

GÜZİN ÖZTÜRK

KAYIP KAPININ ANAHTARI

tudem

GÜZİN ÖZTÜRK

KAYIP KAPININ
ANAHTARI

KAYIP KAPININ ANAHTARI

© 2018, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Güzin Öztürk
RESİMLEYEN: Hazar Āta
EDİTÖR: Burhan Düzçay
SON OKUMA: Ümit Mutlu
KAPAK TASARIMI: Selin Öztekin
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2019 (3000 adet)

ISBN: 978-605-285-143-2

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

GÜZİN ÖZTÜRK

KAYIP KAPININ ANAHTARI

 tudem

Güzin Öztürk

Gediz/Kütahya'da doğdu. Sakin ve hayal kurmayı seven bir çocuktur. İlk düzyazılarını ve şiirlerini lise yıllarında yazdı. Yazma heyecanı ve isteği, Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okurken de devam etti. Üniversite bittikten sonra avukatlığı sırasında da yazdı. Ama yazdıklarını kimseyle paylaşmadı. Sonrasında, serin bir kasım sabahında anne oldu. Oğlunun hayatına girmesiyle çocuklar için yazma isteği canlandı. Nevzat Süer Sezgin'in Çocuk Edebiyatı Atölyesi'ne katıldı. İlk romanı *Kuş Olsam Evime Uçsam* ile 2015 Tudem Edebiyat Birincilik Ödülü'nü aldı. Çocuklarla başka türlü bir hayatın mümkün olduğuna ve yazarken daha iyi bir insan olduğuna inanıyor. Umutla, heyecanla çocuklar için yazmaya devam ediyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Kuş Olsam Evime Uçsam (roman)

Ben Bir Hayaletim (roman)

Kayıp Kapının Anahtarı (roman)

Bölümler

Gaia Gezegeni	7
Arven, Karunka ve Uff	11
Neverul.....	35
Kayıp Koku	40
Yalnız Dağ.....	47
Sürke'den Kaçış	58
Suya Anlat!.....	88
Tarukh Nehri ve Tepegöz	99
Tuhafliklar Kapısı	106
Bal Arısı Noa	116
Pelerün ve Luka	123
Tuhafliklar Kapısı'nda Büyük Buluşma	131
Saçların Bir Elma Gibi Kızarsın İstiyorsan	138

*Pelerün, Sürke ve Neverul'a ismini veren
canım oğlum Demir'e...*

GAİA GEZEGENİ

Gaialıların bir inanışı vardır:

“Gaia’nın ruhu, arıların kanatlarındadır.”

Dünya halkından bazı insanlar, yaklaşık yüz yıl önce şans eseri Gaia Gezegeni’ne gelirler. Gezegenin, gözleri kamaştıran yeşil ormanları, ağaçlarla kaplı dağları, içince şekerli olduğunu düşündürtecek akarsuları, onları büyüler. Gaia’nın konuksever halkına, kaydettikleri *son arının son kanat çırpış sesini* ve *soluk mavi nokta* adını verdikleri Dünya’nın bir fotoğrafını hediye ederler. Dünya’nın fazla zamanı kalmadığını anlatırlar. İçlerinden biri, Gaia’da yaşayan her canlının bir ruhu olduğu uyarısını unuttur, renkleri ile büyülendiği bir çiçeği dalından koparır. Çiçeğin köklerini saldığı toprak parçası kararır, kurur ve gözyaşı döker. Bu beklenmedik ziyaret onların son ziyareti olur. Gaia’nın kapıları Dünya halkına sonsuza kadar kapanır.

Gaia'da yaşam, yeryüzündeki yaşamdan farklıdır; orada teknolojiden ve gürültüden uzak, eski büyülerin korumasında bir hayat sürerler. Ne fabrika vardır ne araba. Çiftçilik ve balıkçılık ile uğraşırlar. Toprak onlar için çok değerlidir. Bu yaşam tarzı kendi seçimleridir. Gezegen, vasatuların büyü- lü güçleri ile yaptıkları kapıdan başka giriş yoktur. Bu kapıya, *Tusa Yarığı* denir ve orası sadece gelişler içindir. Bir Gaialı başka bir gezegende yaşayamaz ve *Tusa Yarığı*, Gaialılar için dışa açılmaz.

Ataları Zaliah'ın vasiyeti şöyledir:

“Her kim, Gaia'ya gelmek isterse hoş karşılsın. Burada kalabilmesinin şartı, Gaia'nın ruhuna ihanet etmeden yaşamaya söz vermesi ve bu sözü tutmasıdır. Ziyaretçilerden her kim ki sözünü tutmaz ve Gaia'nın ruhuna zarar verir, havasını, toprağını ve suyunu zehirler; Tusa Yarığı'na bırakılsın. Bu onlara en büyük cezadır, kovularak giden asla evine dönemez. Artık uzaydaki boşluğun bir parçasıdır. Gaialılardan da her kim ki bu kurala uymaz, sonumuzu hazırlayacağını unutmasın.”

Dünya insanların gezegenden kovulduğu gün, dalından koparılan çiçeğin ruhu ve yapısını unutmamak için, Tihuan adını verdikleri kasabanın ismini Dünya diliyle yazılan Şefkatya olarak değiştirirler.

Şimdilerde, Gaia'nın ruhunda, sebebini henüz anlamadıkları bir acı hissediyorlar. *Son arının son kanat çırpışının sesi* içlerini burkuyor ve korkuyorlar.

ARVEN, KARUNKA VE UFF

“Her güzel şey, inanmakla başlar küçük balık! Ama önce yüzmeyi öğrenmen gerek! Kalbinden kelebekler çıkan bir kız nasıl tuhaf olabilir? Onların nereye uçtuğunu merak etmiyor musun? Sana söylemek istedikleri şeyler var...”

Konuşurken dudakları kıpırdamıyordu. Gözleriyle konuştuğuna yemin edebilirim. İlk kelebeğim tam da onun karşısında kalbimden çıkıvermişti. Kulakları yaprağa benziyor, saçları beline kadar iniyordu. Kendi güneşini tepesinde taşıyordu. Etrafı o kadar parlaktı ki yüzünü tam olarak göremedim. Sesi, “*Her şey yoluna girecek,*” der gibiydi.

Ama size onunla tanıştığım bu ânı anlatmadan önce, okuldan koşarak çıkıp ormana sığınmama neden olan olaydan biraz bahsetmeliyim.

Öğretmenimin, kulağımı çeker gibi söylediği o sözler:

“Sen kenarda bekle Arven! Hasat şenliğine katılmayacaksın! Biliyorsun ki şenlik, çıplak ayak yapılıyor. Ayaklarının dikkat çekmesini istemezsin, öyle değil mi?”

Bir öğretmenin söyleyebileceği en kırıcı sözler bunlar olsa gerek. Bazı arkadaşlarım da ayak parmaklarımla dalga geçerdi. Ne zaman burnu açık ayakkabılarımı giysem gözleri takılır, sormadan duramazlardı:

“Dokununca canın acıyor mu?”

“Neden öyle parmakların? Hasta mısın?”

“Ayakların çok çirkin!”

“Tuuuuhaaaaf yaraatuuuk, tuuuuhaaaaf yaraatuuuk!”

O anlarda gözyaşlarıma engel olamazdım; ağladığımı görmelerini istemez, bulabildiğim ilk ıssız yere sığınırdım. Bir keresinde, okulun malzeme deposuna saklanmak zorunda kalmıştım. Hüngür şangır ağlarken ve yüksek sesle “Aptal bitişik parmaklar, şapşal ucube!” diye bağırırken, aslında yalnız olmadığımı, temizlik görevlisinin, kovaları yere düşürmesinden sonra fark etmiştim.

“Haklısın,” diyordu. “Zor, değil mi?”

Kepçe kulaklarını tutup fillerin yaptığı gibi iki yana dalgalandırdı. Kendimi tutamadım, gülmeye başladım. O günden sonra ne zaman canımı sıksalar kendimi orada buldum. Adı Zela’ydı. Gerçekten de yüksek bir yerden

atlasa uçabilecek kadar büyük kulakları vardı. Bana çok güzel görünüyordu, eşsiz görünüyordu.

“Bir gün atla sırtıma da havalara uçalım,” diyerek, bana takılıyordu. Kulakları hakkında tek bir söz etmesem de gözlerimi alamadığımdan, tüm dikkatimin başının iki yanında olduğunu anlıyordu. Kapı’dan bahseden de ilk oydu. Büyük büyükedesi aramış ama bulamayınca iki kepçe kulakla köye geri dönmek zorunda kalmış.

“Ben aramaya gerek duymadım, kimse bulamıyor. Bulanlar varsa da bilmem, bilemem, bilmek de istemem,” diyordu.

Köyün nasıl bu hale geldiğini anlatıyor, sonra da ailesinin dış görünüşü ile ilgili büyük büyükedesini suçluyordu:

“Küçükken bir arkadaşı varmış, dedem, resim dersinde ona, ‘Hey kepçe, kırmızı boya kalemini verir misin?’ diye seslenmiş. Arkadaşı onunla bir daha konuşmamış. ‘Ertesi gün bu büyük şeylerle uyandım,’ demiş. ‘Cezalandırıldım.’ Haklıydı, çünkü doğan tüm çocukları ve torunları kepçeydi.” Eliyle tekrar, ışık vurunca pembeleşip saydamlaşan kulaklarına dokundu, gülümsedi. “Pek dert etmiyorum artık, kapı mapı ilgimi çekmiyor.”

Bana da arkadaşlarım bazen, “Git bize çeşmeden su doldur! Yapmazsan, kalemlerini çöpe atarız!” diyorlardı.

Bunları söylerken gülüyorlardı. Beni sevsinler, benimle oynasınlar istiyordum. İstedikleri her şeyi yapıyordum. Bir kerecik ‘hayır’ diyecek oldum, ertesi gün kalemlerimi çöpte buldum. Haftada en az bir kere ‘*En büyük tuhaf*’ ilan ediliyordum.

Sadece bitişik parmaklarımla değil, çillerim ve kırmızı saçlarımla da dalga geçenler vardı. Bana “Soğan kabuğu” diyorlardı, “üstelik kötü kokar.”

Sadece gülümsüyordum; içimde ise Tarukh Nehri vardı da kabarıp sele dönüşüyor, okulumuzu yok ediyordu. Bana böyle davrandıklarında, bir sabah herkes kırmızı saçlarla ve bitişik parmaklarla uyansın diye Gaia’dan dileklerde bulunuyordum. Her sabah aynaya bakıyordum, saçlarım eski parlaklığını ve kızılığını kaybediyor diye üzülüyordum. Üzülükçe çirkinleşiyor, soluyordum.

En son, yemeğini kantinden taşımadığım hırçın ve kötü kalpli çocuk; “Tipsiz Arven! Yapışık parmaklı yaratık,” deyince, kendimi depoda buldum. Hıçkırıklara boğularak olan bitenleri Zela’ya anlattım. Bana sadece şunları söyledi:

“Saçlarının bir elma gibi kızarmasını istiyorsan belki de daha sık hayır demelisin. Biricik olduğunu unutmuşsun Arven, bunun ne anlama geldiğini kavrayabiliyor musun?”

O an kavrayabiliyordum ama ertesi gün yine unuttuyordum. Bana iyi davranan arkadaşlarım olsa da kötü davrananları aklımdan çıkaramıyordum.

Ne anlatıyordum? Ah evet! Bayan Habista'nın o sözlerinden sonra, hızlı hızlı nefes almaya başladım. Artık dayanamıyordum. Köyümüzdeki bütün havayı solusam yetmeyecek gibiydi. Hem, bunu yaparsam bu sefer de bana, *"Bütün havamızı tükettin, bir işe yaramaz mısın sen?"* demeleri mümkündü. Açıkçası bunun olmasını istemezdim. Birazdan anlatacaklarımla beni anlayacaksınız, her türlü tuhaflığı yapabileceğime inanmaya başladım. Neden böyleyim? Neden diğer normal çocuklar gibi güzel değilim? Neden ayak parmaklarım bitişik?

Öğretmenimin sözleri kulaklarımda yankılanıyor, zihnimin içinde sürekli aynı şeyler tekrarlanıyordu. Okulun bahçesinde, çevremde daire şeklinde bekleyen arkadaşlarım, parmaklarıyla beni işaret edip gülüyormuş gibi geliyordu. Bayan Habista, kalbimi eline almış, kâğıt parçası gibi buruşturup çöpe atmıştı. Çöpe düşerken çıkardığı sesi duyduğuma neredeyse eminim. O kadar üzülmüştüm ki kalbim, kayarak mideme kadar indi. Ya da bana öyle geldi, bilmiyorum. Herkesten uzaklaşmak, görünmez olmak istiyordum.

Normal insanları arkamda bırakarak (ben onlara normal diyorum, çünkü onların hiçbir yeri yapışık değil) koşmaya başladım. Ne kadar koştum, bilmiyorum! Tuhaflıklar Kapısı'na gitmek istiyor ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Zela, nerede olduğunu kimsenin bilmediğini

ve bugüne kadar yalnızca birkaç kişiye görüldüğünü söylemişti. Ben de tuhaf olduğuma göre, kapı belki bana da görünebilirdi. Bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yapmaya hazırdım.

Bu düşüncelerle nefes nefese koşarken Neverul'dan çok uzaklaşmıştım. Bulduğum yere daha önce hiç gelmediğimi fark ettiğimde artık çok geçti...

Kaybolmuştum...

Yabancı bir sesle irkildim.

“Merhaba küçük balık! Adım Karunka!”

O anda kuşlar cıvılamayı bıraktılar, rüzgâr esmekten vazgeçti. Yapraklar kımıldamayı istemediler, derin bir sessizlik oldu. Pat diye önümde bitivermişti. Nereden çıkmıştı? Nasıl fark edememiştim? Gözlerimi ovuşturup dikkatlice bakınca, bütün bedeninin çiçeklerden oluştuğunu gördüm. Eyvah, sanırım küçük dilimi yutmuştum!

Dudaklarımın arasından, “Ar...ve...ahh...” gibi bir şey çıktı. Adımı söylemek istedim ama söyleyemedim.

Bana yaklaştı. Hareket ederken başının üstünden, kolları ve bacaklarından minik çiçekler uçuyordu. Hem dönüyor hem de dans ediyorlardı. Uçan ve dökülen çiçekler, bir süre sonra geri dönüyor, yine Karunka'ya yapışıyordu.

“Hey, duydun mu, sana dedim! Burada seni bekliyordum. Tuhaflıklar Kapısı'nı arıyorsun değil mi?”

Kalbimdeki kıpırtılar çoğalmaya başladı. Birisi kalbim-

GÜZİN ÖZTÜRK

KAYIP KAPININ ANAHTARI

“Yuva, insanın kendisini ait hissettiği, kendisini yaşayabildiği yerd...”

Ama küçük Arven’in, kendisi olmasına asla izin verilmedi. Sırf diğer çocuklardan biraz farklı diye, herkes onunla dalga geçti, eğlendi.

Oysa Arven’in, başka kimsenin başaramayacağı büyük bir görevi vardı: Tuhaflıklar Kapısı’nı bulmak ve oradaki “tuhaflar” ile buradaki “normal” insanlar arasında bir bağ kurmak...

Kayıp Kapının Anahtarı, dostluk ve dayanışmayla her sorunun çözülebileceğini anlatan, farklı olanların güzelliğini vurgulayan ve hepsinden önemlisi, hiç kimseyi dışlamayan bir roman.

Resimleyen: Hazar Ata

www.tudem.com

    [tudemyayinrubu](https://www.tudemyayinrubu.com)

ISBN: 978-605-285-143-2

9 786052 851432